

Tėvų meilės ryšys – vertinga dovana vaikams

Ne paslaptis, jog gimus vaikui daugelio porų santykiai pasikeičia. Jie tampa tėvais. Daugeliui ši nauja patirtis atneša teigiamas emocijas ir pozityvius pokyčius santykiuose. Pavyzdžiui, galbūt kartu su partneriu išgyvenate gilesnį tarpusavio ryšio pajautimą. Žinoma, galite išgyventi ir didesnę įtampą, kurios anksčiau, prieš jums tampant tėvais, jūsų santykiuose nebuvo.

Renata KUPŠYTĖ,
Klaipėdos PPT psichologė

Miego trūkumas, mažiau laiko bendravimui ir buvimui dviese – visi šie ir panašūs dalykai gali daryti įtaką jūsų partnerystei, kol rūpinatės kūdikiu. Šie pokyčiai ir tvyranti įtampa gali lemti jūsų dažnesnį priešingumą partneriui arba kelti jausmą, jog viskas klostosi ne itin gerai. Taip pat jūs galite neturėti pakankamai jėgų, kad susitvarkytumėte su šiais sunkumais.

Kartą viena klientė konsulta-

cijos metu pasakė: „Tomis dienomis, kai viskas klostosi ne taip gerai, kaip man norėtusi, būna labai sunku paaiškinti, ypač vyrui, kodėl aš esu tokia suirzusi ar pikta dienos pabaigoje, tai vieną dieną aš jam pasakiau, žinai, brangusis, mano kantrybė per visą dieną buvo taip išstampta, jog aš tiesiog nebeturiu kantrybės tau.“ Suprantate?

Iš tiesų atviras ir nuoširdus bendravimas padeda išlaikyti pusiausvyrą ir abiem partneriams susiimti, priimti ir išlikti kartu pokyčių akivaizdoje. Tai gali padėti išgryninti ir sustiprinti sveikus tarpusavio santykius.

Tačiau rūpindamiesi vaikais, mokydami juos gyventi geriau nei mes, nebepajėgiame parodyti pagarbos savo santuokai kaip šeimos pagrindui. Visgi mūsų aplinkoje galima pastebėti ir išgirsti daug žmonių, teigiančių, jog myli savo partnerius, tačiau pagarbiau ir mandagiau elgiasi ne su mylimaisiais, o su visiškai svetimais žmonėmis.

Taigi, nors mes ir nemušame, neapleidžiame ir neišnaudojame savo vaikų, mes vis dėlto sukuriame sąlygas jiems kentėti nuo vadinamosios diadinės deprivacijos. Diadinė deprivacija yra neturėjimas galimybės augti namuose su dviem suaugusiais žmonėmis, mylinčiais vienas kitą.

Šeimų psichologas John Rosemond kartą vienos poros, kuri augina tris mažamečius vaikus, paklausė: „Kas jūsų šeimoje yra svarbiausi?“ Ir, kaip visos ge-

ros mamos ir geri tėčiai, jie atsakė: „Mūsų vaikai!“ Tuomet jis paklausė: „Kodėl? Kokių pagrindinių jūsų vaikams suteiktas šitoks statusas?“ Ir, kaip dauguma mamų ir tėčių, jie negalėjo atsakyti į šį klausimą. Todėl jis atsakė už juos: „Nėra jokios realios priežasties, dėl kurios jūsų vaikams yra suteiktas toks statusas.“

Jo manymu, didelė dalis sunkumų, jei ne visi, su kuriais šiandien tenka susidurti auginant vaikus, kyla dėl to, jog su vaikais yra elgiamasi taip, lyg jų dėka egzistuotų tėvų santuoka ir visa šeima. Nors, iš tiesų, yra priešingai. Vaikai atsirado todėl, kad yra tėvai ir jų partnerystė, o gerovė vaikams ateina iš tėvų sukurtos mylinčios ir stabilios šeimos. Dar daugiau, be jų vaikai neturėtų maisto, gražių rūbų, saugių namų, kuriuose gali žaisti, mėgautis, džiūgauti ir pan. Vietoje sąlyginai nerūpestingo gyvenimo jie gyventų nerimądomai ir nepatenkinę savo poreikių.

Tai ir yra šio klausimo esmė. Vyresnio amžiaus žmonės supranta, kaip tai yra svarbu, nes kai jie buvo vaikai, buvo visiškai aišku, jog šeimoje svarbiausi žmonės yra tėvai. Ir dėl šios priežasties jie juos gerbė.

John Rosemond teigia, kad tuo metu buvo visiškai aišku, jog mūsų tėvų santuoka jiems buvo svarbesnė nei santykis su vaikais. Dėl to vaikai nemiegojo kartu su tėvais vienoje lovoje ir nepertraukdavo tėvų pokalbių. Valgymas kartu prie stalo po darbų ir mokyklos buvo svar-

biau negu užklausinė veikla. Mamos ir tėčiai daugiau kalbėjo – daug daugiau – vienas su kitu nei su vaikais. Tuometiniai vaikai anksčiau ir sėkmingiau atsiskirdavo nuo tėvų nei šių laikų vaikai.

Viena iš priežasčių, dėl kurių didelė dalis vaikų yra paniurę ir elgiasi lyg nedisciplinuoti maži suaugusieji, gali būti ta, kad jie jaučiasi dievinami, o ne brandžiai mylimi sektinio suaugusiojo.

Kad būtume geri tėvai, pajėgūs padėti vaikams augti, pirmiausia turime suaugti patys.

Pats svarbiausias žmogus armijoje yra generolas. Pats svarbiausias žmogus įmonėje yra vadovas. Pats svarbiausias žmogus klasėje yra mokytojas. Ir patys svarbiausi žmonės šeimoje yra tėvai.

Pats svarbiausias dalykas auginant vaikus – išauklėti juos atsakingais ir savarankiškais valstybės piliečiais. Dešimtukai mokyklose, aukso medaliai varžybose ar studijų geriausiame universitete siekimas neturėtų būti prioritetas. Pagrindinis tikslas turėtų būti užauginti tokius vaikus, kurie stiprintų bendruomenę ir kultūrą, kurioje pasirenka gyventi.

Pasulyje pripažintas neu-

ropsichologas, filosofijos daktaras, universiteto profesorius Paulas Pearsallas dalinosi pokalbiu su viena mergina, kurią kartą su seserimi augino vienišą mama. Ilgą laiką jos mama ir tėtis buvo priklausomi nuo narkotikų, todėl abi mergaitės labiau augino savo tėvus nei jie jas. Tačiau nepaisant to tarp tėvų buvo meilės ryšys, palikęs ilgalaikius pėdsakus vaikų sielose. Viena iš dukterų sakė: „Mama ir tėtis mylėjo vienas kitą. Tai galėjau matyti nepaisant viso jų gyvenimo mėslo, ir man tai labai svarbu. (...) Matydavau, kaip tėtis apsikabindavo mamą, kaip jam reikėdavo jos, kaip mamai reikėdavo tėčio. (...) Su seserimi matydavome, kaip jie myli vienas kitą, ir tai išliko mūsų atmintyje. Nenorėtume patirti to, ką išgyveno mūsų tėvai, bet abi norėtume sukurti panašias santuokas ir savo vaikams palikti panašių prisiminimų.“

Gal ir skamba utopiškai, tačiau tokia meilė gali suteikti emocinį palaikymą, savotišką meilės „bufėrį“, apsaugantį nuo kasdienės rutinos vargų.

Ir nors blogas auklėjimas nelemia mūsų likimo, mūsų bendra sveikata pagerėja ir gyvenimas pailgėja, kai gyvename globojami dviejų vienas kitą mylinčių žmonių. Tėvų meilės ryšys – vertinga dovana vaikams.

Parengta pagal P. Pearsall, „Healthy relationships: parents and partners“ iš raisingchildren.net.au; J. Rosemond „Marriage, not children, is a family's center“.